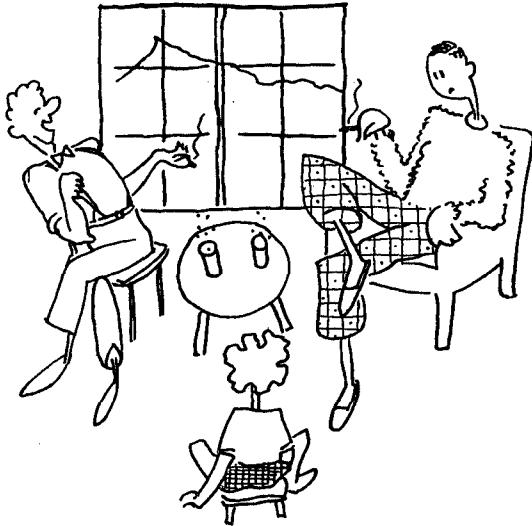

Storenuten

Av Lillemor.

DEN dag idag har navnet «Storenuten» en egen klang i mine ører. Noget i likhet med «Nordpolen» eller «Grønlandsisens indre». Det demrer for mig at det er steder som har krevet store ofre av svette, blod og forsagelse, og at trauste menn har lagt sig pal ned for å dø av bare ergrelse over ikke å kunne sette sin fot på stedet og rope: «Jeg var fuss».

Hvem som var fuss på «Storenuten» vet jeg ikke, men det måtte rinne tykkere blod i hans årer enn i årene til familien Hansen. Familien Hansen er oss. Vi består av far og mor og to voksne sønner. Dessuten består vi av mig, men det er resten av familien så flinke til å overse at jeg begynner å tvile på det selv. Da er det noget ganske annet med Knut og Kåre. Det er to prakteksemplarer av nogen hankjønns-slamper. Hvad de enn finner på av fandenskap får bare paps til å humre og hente whiskyflasken for at de tre kan få sig en riktig mann-folkprat, og mor li-

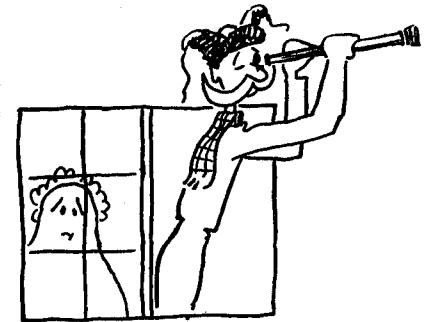
ster sig ut på kjøkkenet og lager noget ekstra til dessert.

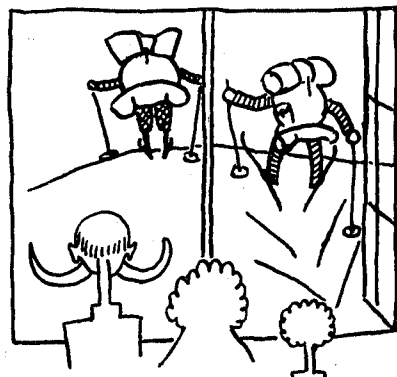
Sånn som denne turen til «Storenuten» f. eks. Vi hadde leiet en hytte for påsken og dagene gikk på den reglementerte måte med frokoststell, opvask, sengeopredning, en svipptur på ski, middagsstell, opvask, kaffe-stell, aftenstell og fjerdemannstjeneste i bridge. Knut og Kåre hadde pratet «Storenuten» en ukes tid og plutselig og umotivert bestemte de sig en kveld til at imorgen, akurat imorgen, skulde det skje. Mams og jeg blev satt igang med matlagning, og slik gikk mesteparten av den natten. Imorgen kom, og det viste sig ikke å være tilrådelig å foreta ekspedisjonen på grunn av det dårlige været.

Så gikk atter to dager med «Storenut»-prat, og så endelig kunde vi stille i stand maten for annen gang for imorgen, — ja, imorgen o.s.v.

De drog. Efter høitidelige kartstuderinger og nøiaktige undersøkelser av utstyret la de i vei med nogen oppakninger som så helt nordpolsaktige ut. Vi vinket. Mams formante og paps gav råd, og de drog. Og gid de aldri var kommet tilbake, men det gjorde de. En halv time senere var de innom hytta og hentet primusen som de hadde glemt, — og så drog de for alvor.

Den dagen var stemningen amper på hytta. Jeg var sur fordi det meste av formiddagen var gått uten at jeg hadde vært på ski. Mams gikk rundt og var engstelig og paps var ute med kikkerten for å se om han så dem. Det er tre mil til «Storenuten» i godvær. I styggvær er det mye lenger å dømme efter de beretninger Knut og Kåre gav da de kom igjen. De skulde være

tilbake utpå kvelden, men det blev løgn. De kom ikke om kvelden og ikke om natten, og paps satt oppe med en liten aftenpjoalter for å vente på dem.

Om morgenen gråt mams og paps vilde dra til bygda for å hente mannskap. Jeg flyktet. Det var den eneste skikkelige skitur jeg fikk den påsken. Vær og føre var strålende og det var en ren velsignelse å være borte

fra husets centrale skikkelser eller rettere sagt bekymringen for de sammes velbefinnende. Jeg gikk og gikk og lot påskesolen bearbeide fjes og armer. Ved middagstider snudde jeg.

Løipa lå ensom og forlokkende innigjennem småskogen. Langt nede lå bygdas øverste gårder og over mig kneiset «Storenuten» 400 meter tilværs. Rundt en sving fikk jeg øie på to skiløpere som jeg drog kjensel på. De gikk med seige, mandige tak og hadde nogen slunkne sekker på ryggen. Jeg brølte: «Kåre! Knut!»; og så gikk vi i følge hjem. På hjemturen fikk jeg førsteutgaven av beretningen om «Storenut»-ekspedisjonen. Det er formodentlig den som er sannheten nærmest. Den gikk i korthet ut på at de var kommet

såpas sent frem til disp. Jespersens hytte at de hadde slått sig til der for natten. Disp. Jespersens hytte ligger et kvarter fra det stedet hvor jeg snudde.

Guttene var blitt godt mottatt av Jespersens og de snakket begeistret om en datter i huset og hennes venninne. Det var blitt så sent kvelden før at de ikke hadde funnet det fornuftig å forsere «Storenuten».

Da vi kom hjem blev historien servert omigjen i litt mere dramatisk form. Det blev flettet inn noe om et stygt

uhell og litt prat om tungt føre overbeviste ophavet om det fornuftige i å ligge over hos Jespersen. Ved aftenpjoalteren satt papsen og nød detaljene fra vikingenes ferd og samtlige blev helt enige om at det ikke var bra å ta den tunge opstigningen til nuten når man

skjønte at formen ikke var helt tipp topp. Man skal være dristig, men ikke dumdristig. —

Hjemme i byen har jeg fått høre historien nokså ofte, men det gjør ingenting for den er like ny for hver gang. Det er etterhvert kommet med litt snestorm og hytta til Jespersen er blitt to soveposer. Stedet hvor jeg traff dem er nu blitt like ved hytta, og det heter at jeg fant dem halvt nedsnedde. De hadde gått til de stupte. Jeg får gjerne et anerkjennende blick fra brødrene og det skal vel gjøre ut for en redningsmedalje, tenker jeg.

Ja, det var en minneverdig tur. Det eneste bitre minne jeg har av den, er all den kjeften jeg fikk for å ha overlatt alt husstellet til mams den dagen. Av og til kan jeg lure på om det ikke er vel så morsomt å være sønn som datter. —

